A° 1935. N° 6.



PUBLICATIEBLAD.

PUBLICATIE *van den 15den Januari 1935, waarbij wordt afgekondigd de wet van den 14den November 1934 (Staatsblad No. 583), houdende nieuwe regelen tot afweer van nadeelige gevolgen van beperkende bepalingen inzake het internationale betalingsverkeer.*

IN NAAM DER KONINGIN!

De GOUVERNEUR van Curaçao,

Van wege de Koningin den last ontvangen hebbende tot afkondiging van onderstaande wet:

WIJ WILHELMINA, BIJ DE GRATIE GODS, KONINGIN DER NEDERLANDEN, PRINSES VAN ORANJE-NASSAU, ENZ., ENZ., ENZ.

Allen, die deze zullen zien of hooren lezen, salut! doen te weten:

Alzoo Wij in overweging genomen hebben, dat het wenschelijk is, met intrekking van de wet van 25 Juli 1932, *Staatsblad* nº. 375, nieuwe regelen te stellen tot afweer van nadeelige gevolgen van beperkende bepalingen, door vreemde Mogendheden getroffen ten aanzien van het internationale betalingsverkeer;

Zoo is het, dat Wij, den Raad van State gehoord, en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

§ I. *Verdragen.*

Artikel 1.

In deze wet wordt, behalve in de artikelen 2 en 24, onder een verdrag verstaan alle verdragen en overeenkomsten inzake het internationale betalingsverkeer.

Artikel 2.

1. Wij behouden Ons voor verdragen inzake het internationale betalingsverkeer, welke Wij met vreemde Mogendheden hebben gesloten, te bekrachtigen, onverminderd Onze bevoegdheid tot het sluiten van andere overeenkomsten betreffende dit verkeer.

2. De verdragen en overeenkomsten worden zoo spoedig mogelijk aan de Staten-Generaal medegedeeld; zij worden in het *Staatsblad* geplaatst, wat de verdragen betreft nadat zij zijn bekrachtigd.

Artikel 3.

1. Wij kunnen bij algemeenen maatregel van bestuur regelen stellen met betrekking tot de uitvoering van verdragen. Hierbij kan mede nader worden omschreven, welke vorderingen uit ingevolge een verdrag hier te lande gestorte gelden zullen worden voldaan en in welke volgorde voldoening zal plaats vinden.

2. Voorzoover de regelen aanleiding geven tot uitvoeringsvoorschriften van algemeene strekking, worden, bij intrekking dier voorschriften, zoo noodig overgangsvoorzieningen getroffen; de voorschriften en haar intrekking worden bekend gemaakt in de *Nederlandsche Staatscourant*.

§ II. *Autonome maatregelen.*

Artikel 4.

1. Wij kunnen bij algemeenen maatregel van bestuur regelen stellen:

a. met betrekking tot de voldoening van schulden, wegens of in verband met levering van goederen van oorsprong uit of herkomstig van het grondgebied van door Ons aan te wijzen vreemde Mogendheden, door storting bij een vereffeningsinstituut, als bedoeld in artikel 8, alsmede met betrekking tot betalingen uit anderen hoofde aan of ten behoeve van personen, die op dat grondgebied zijn of waren gevestigd, op dezelfde wijze;

b. met betrekking tot de aanwending van de gestorte gelden ter voldoening van vorderingen in verband met op het internationale betalingsverkeer toegepaste beperkende bepalingen; hierbij kan mede worden omschreven in welke volgorde voldoening zal plaats vinden.

2. Artikel 3, lid 2, vindt te dezen toepassing.

§ III. *Invoer.*

Artikel 5.

1. Wij kunnen bij besluit, bekend te maken in de *Nederlandsche Staatscourant*, bepalen, dat invoer van goederen, ten

aanzien waarvan de voldoening van het verschuldigde onderworpen is aan de bij verdrag of krachtens deze wet gegeven voorschriften, alleen mag plaats hebben onder overlegging van door Ons aangegeven documenten aan de ambtenaren der invoerrechten en accijnzen.

2. Onze Ministers, met de uitvoering van deze wet belast, kunnen bepalen, dat in door of vanwege hen aan te wijzen gevallen en naar door of vanwege hen te stellen regelen, invoer, als bedoeld in het eerste lid, slechts is toegestaan tegen het storten van voorschot of het stellen van zekerheid.

3. De ambtenaren der invoerrechten en accijnzen kunnen den invoer beletten van goederen, ten aanzien waarvan niet ten genoegen van Onze Ministers wordt bewezen, dat zij niet vallen onder een besluit als bedoeld in het eerste lid of onder een aanwijzing als bedoeld in het tweede lid.

Artikel 6.

1. Onze Ministers, met de uitvoering van deze wet belast, kunnen bij besluit, bekend te maken in de *Nederlandsche Staatscourant*, bepalen, dat invoer van goederen,

van oorsprong uit of herkomstig van het grondgebied van een vreemde Mogendheid, waarmede een verdrag is gesloten of die door Ons ingevolge artikel 4 is aangewezen,

op grond van overeenkomsten, welke medebrengen, dat de waarde dier goederen niet, slechts ten deele of onwenschelijk laat overeenkomstig de bij een verdrag of krachtens deze wet gegeven voorschriften moet worden gestort,

slechts zal kunnen plaats hebben, nadat door of vanwege die Ministers is verklaard, dat tegen die overeenkomsten geen bezwaar bestaat.

Hierbij kunnen nadere bepalingen worden gesteld.

2. Degene, die, zonder dat de vereischte verklaring is verkregen of in strijd met bij een verklaring gemaakte nadere bepalingen, goederen invoert, is verplicht een bedrag, gelijk aan de waarde dier goederen of het niet aan storting onderworpen gedeelte daarvan, aan het vereffeningsinstituut te betalen, behoudens kwijtschelding in bijzondere gevallen door Onze Ministers.

3. Het derde lid van het voorgaande artikel vindt overeenkomstige toepassing.

Artikel 7.

Onder invoer wordt uitsluitend verstaan invoer in het vrije verkeer, opslag in een entrepôt van binnenlandsche goederen en in een entrepôt als bedoeld in artikel 2 der wet van 7 Juni 1919, *Staatsblad* n°. 318, daaronder begrepen, voor zoover niet bij een verdrag of bij of krachtens een algemeenen maatregel van bestuur anders is bepaald.

§ IV. *Vereffeningsinstituut.*

Artikel 8.

1. Als vereffeningsinstituut voor het internationale betalingsverkeer, vallende onder een verdrag of een algemeenen maatregel van bestuur als bedoeld in artikel 4, treedt op de stichting „Nederlandsch Clearinginstituut'', gevestigd te 's-Gravenhage, voor zoover door Ons niet een of meer andere instellingen als zoodanig worden aangewezen.

2. Het vereffeningsinstituut kan voor zijn bemoeiingen kosten in rekening brengen. De tarieven van deze kosten behoeven de goedkeuring van Onze Ministers, met de uitvoering van deze wet belast, en worden bekend gemaakt in de *Nederlandsche Staatscourant*.

§ V. *Betalingen aan het buitenland.*

Artikel 9.

Storting van het verschuldigde hier te lande overeenkomstig de bij een verdrag of krachtens deze wet gegeven voorschriften bevrijdt den schuldenaar.

Artikel 10.

Derden kunnen ten aanzien van een schuld, waarvan de voldoening overeenkomstig de bij een verdrag of krachtens deze wet gegeven voorschriften behoort te geschieden, jegens den schuldenaar uit geenerlei hoofde eenig recht verkrijgen of uitoefenen, voor zoover zulks niet bij algemeenen maatregel van bestuur, al dan niet onder het stellen van nadere bepalingen, mocht zijn toegestaan.

Artikel 11.

Indien zonder goedkeuring of bekrachtiging door het vereffeningsinstituut een schuld te niet gaat of een betaling ge-

schiedt anders dan door middel van storting, bij een verdrag of krachtens deze wet voor de voldoening of betaling voorgeschreven, is de gewezen schuldenaar of degene, die de betaling heeft gedaan, tot betaling van een gelijk bedrag aan het vereffeningsinstituut verplicht.

Artikel 12.

De voorschriften, bij een verdrag of bij of krachtens deze wet gegeven, laten, voor zoover niet uitdrukkelijk anders is bepaald, onverlet het recht van den schuldeischer om ter bekoming van voldoening op de gewone wijze een rechtsvordering in te stellen. De deurwaarder stort het door de tenuitvoerlegging van een vonnis ontvangen bedrag, na aftrek van de proces- en executiekosten, overeenkomstig de bij het verdrag of krachtens deze wet gegeven voorschriften.

§ VI. *Dwangbevel.*

Artikel 13.

1. Het vereffeningsinstituut is bevoegd den schuldenaar van een opeischbare schuld, waarvan de voldoening ingevolge de bij een verdrag of krachtens deze wet gegeven voorschriften door storting behoort te geschieden, bij aangeteekenden brief met bericht van ontvangst aan te manen om het verschuldigde binnen een daarbij te stellen termijn van ten minste tien dagen te storten, onder kennisgeving, dat hij daartoe anders op de bij het volgende artikel geregelde wijze zal kunnen worden gedwongen.

2. Het voorgaande lid vindt overeenkomstige toepassing ten aanzien van dengene, die ingevolge artikel 6, lid 2, of artikel 11 tot betaling aan het vereffeningsinstituut verplicht is.

Artikel 14.

1. Indien aan de aanmaning niet wordt voldaan, kan het verschuldigde worden ingevorderd bij dwangbevel, medebrengende het recht om de goederen van den schuldenaar zonder vonnis aan te tasten.

2. Het dwangbevel wordt door of vanwege Onzen Minister van Economische Zaken in Onzen naam uitgevaardigd en door den president van de arrondissements-rechtbank te 's-Gravenhage executoir verklaard.

3. De beteekening en tenuitvoerlegging geschieden door een ambtenaar der directe belastingen of een deurwaarder, op de bij het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering ten aanzien

van vonnissen en authentieke akten voorgeschreven wijze, behoudens dat bij inbeslagneming van roerende goederen de daarmede belaste ambtenaar zich desverkiezende niet door getuigen of door slechts één getuige behoeft te doen bijstaan en bevoegd is den persoon, tegen wien het beslag is gedaan, ook zonder diens bewilliging tot bewaarder aan te stellen.

4. De kosten van vervolging worden berekend volgens regelen te stellen bij algemeenen maatregel van bestuur. Het recht tot invordering bij het dwangbevel strekt zich uit tot deze kosten.

Artikel 15.

1. De tenuitvoerlegging van het dwangbevel wordt geschorst door een met redenen omkleed verzet. Deze schorsing kan in kort geding worden opgeheven.

2. Het verzet wordt ingesteld door dagvaarding van dengene, die het dwangbevel heeft uitgevaardigd, voor de arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage.

3. Het verzet kan niet gegrond zijn op de bewering, dat de aanmaning niet ontvangen zou zijn.

4. De rechter is vrij in de verdeeling van den bewijslast.

5. Tegen het vonnis der rechtbank staat hooger beroep niet open. Voorziening in cassatie door den opposant is slechts mogelijk na voorafgaande betaling van het bedrag, waarvoor het dwangbevel is uitgevaardigd, met de kosten, aan het vereffeningsinstituut.

§ VII. *Uitbetaling hier te lande.*

Artikel 16.

1. Betaling uit hier te lande gestorte gelden overeenkomstig de bij een verdrag of krachtens deze wet gegeven voorschriften doet de vordering van den schuldeischer te niet gaan.

2. Toekomstige aanspraken op zoodanige betaling kunnen, met het oog op door Ons aan te wijzen doeleinden, worden overgedragen aan door Ons aan te wijzen personen en lichamen. De aanwijzingen en haar intrekking worden bekend gemaakt in de *Nederlandsche Staatscourant.*

§ VIII. *Handelingen of overeenkomsten, welke de werking van een verdrag of van deze wet kunnen verijdelen.*

Artikel 17.

1. Voor zoover door een handeling of overeenkomst, verricht of aangegaan na het sluiten van een verdrag of na een aanwijzing

van een vreemde Mogendheid overeenkomstig artikel 4, de toepassing van voorschriften, gegeven bij dat verdrag of bij of krachtens deze wet, kan worden verijdeld, kunnen Onze Ministers, met de uitvoering van deze wet belast, voorschrijven, dat daarmede bij die toepassing geen rekening zal worden gehouden; het besluit is met redenen omkleed en wordt aan den belanghebbende in afschrift toegezonden bij aangeteekenden brief met bericht van ontvangst.

2. Onze Ministers kunnen, bij besluit bekend te maken in de *Nederlandsche Staatscourant*, algemeene bepalingen van gelijke strekking vaststellen voor handelingen of overeenkomsten, welke na die bekendmaking worden verricht of aangegaan.

Artikel 18.

1. In geval van onzekerheid, in hoever met een bepaalde voorgenomen handeling of overeenkomst bij de toepassing van voorschriften, gegeven bij een verdrag of bij of krachtens deze wet, rekening zal worden gehouden, kan de belanghebbende aan Onze Ministers, met de uitvoering van deze wet belast, een uitspraak vragen.

2. Een uitspraak, dat met een bepaalde handeling of overeenkomst rekening zal worden gehouden, is niet bindend, indien de belanghebbende een onjuiste of onvolledige voorstelling van zaken heeft gegeven.

§ IX. *Bevoegdheid tot het stellen van verdere bepalingen.*

Artikel 19.

Wij kunnen bij algemeenen maatregel van bestuur verdere bepalingen vaststellen, welke Wij wenschelijk achten met het oog op een verdrag of een krachtens deze wet getroffen regeling.

§ X. *Strafrechtelijke bepalingen.*

Artikel 20.

1. Hij die in strijd met voorschriften bij een verdrag of krachtens deze wet gegeven, opzettelijk een schuld doet te niet gaan of een betaling verricht of ontvangt, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste zes maanden of geldboete van ten hoogste tien duizend gulden.

2. Het feit wordt beschouwd als een misdrijf.

3. Dit artikel is ook van toepassing op feiten buiten het Rijk in Europa gepleegd.

4. In geval van het doen te niet gaan van een schuld kan de vervolging mede plaats hebben voor de arrondissementsrechtbank binnen welker rechtsgebied handelingen zijn verricht, waardoor de schuld is ontstaan.

Artikel 21.

1. Andere overtreding van voorschriften bij een verdrag of krachtens deze wet gegeven, voor zoover uitdrukkelijk als strafbaar feit in den zin van dit artikel aangeduid, wordt gestraft met hechtenis van ten hoogste drie maanden of geldboete van ten hoogste vijf duizend gulden.

2. Het feit wordt beschouwd als een overtreding.

Artikel 22.

1. Allen die uit hoofde van hun ambt of beroep betrokken zijn bij de uitvoering van een verdrag of bij of krachtens deze wet gegeven voorschriften, zijn verplicht tot geheimhouding van al hetgeen zij in hun hoedanigheid vernemen, voor zoover zij niet uit hoofde van dat ambt of beroep tot mededeeling daarvan zijn gehouden.

2. Deze verplichting geldt mede voor deskundigen die in verband met de uitvoering dezer wet geraadpleegd of met eenige werkzaamheid belast worden.

3. Hij die opzettelijk de verplichting tot geheimhouding schendt, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste zes maanden of geldboete van ten hoogste zeshonderd gulden.

4. Het feit wordt beschouwd als een misdrijf.

5. Indien dit misdrijf tegen een bepaald persoon gepleegd is, wordt het slechts vervolgd op diens klachte.

Artikel 23.

1. Met het opsporen van de feiten strafbaar gesteld in de drie voorgaande artikelen, zijn behalve de bij of krachtens artikel 141 van het Wetboek van Strafvordering aangewezen personen belast:

a. de ambtenaren van rijks- en gemeentepolitie;

b. de ambtenaren der invoerrechten en accijnzen;

c. zij die daartoe door Onze Ministers met de uitvoering van deze wet belast, zijn aangewezen.

2. De opsporingsambtenaren kunnen te allen tijde inzage vorderen van alle bescheiden waarvan zij voor de goede vervulling van hun taak inzage noodig oordeelen.

3. Zij hebben te allen tijde toegang tot alle plaatsen, daaronder begrepen lokalen, erven en woningen, waarin of waarop zich naar redelijk vermoeden voorwerpen kunnen bevinden, leidende tot opsporing van de in het eerste lid bedoelde feiten. Wordt hun de toegang geweigerd, dan verschaffen zij zich dien desnoods met inroeping van den sterken arm.

4. In woningen treden zij tegen den wil van den bewoner niet binnen dan vergezeld van een commissaris van politie of den burgemeester van de gemeente, of wel voorzien van een bijzonderen schriftelijken last, in den zin van artikel 121 van het Wetboek van Strafvordering, van een commissaris van politie en in gemeenten waar geen commissaris is, van den burgemeester. Van dit binnentreden wordt binnen tweemaal vier en twintig uren proces-verbaal opgemaakt. Daarin wordt mede van het tijdstip van het binnentreden en van het daarmede beoogde doel melding gemaakt. De opsporingsambtenaren zijn bevoegd zich van bepaalde door hen aangewezen personen te doen vergezellen. In dat geval wordt hiervan in het proces-verbaal melding gemaakt.

§ XI. *Bepalingen voor Nederlandsch-Indië, Suriname en Curaçao.*

Artikel 24.

1. Het voorbehoud tot bekrachtiging, gesteld in artikel 2, betreft ook een verdrag, dat mede is gesloten voor een of meer overzeesche gebiedsdeelen, onverminderd Onze bevoegdheid andere overeenkomsten te sluiten, welke mede voor die gebiedsdeelen gelden.

2. Wij behoudens Ons eveneens voor verdragen, als bedoeld in artikel 2, uitsluitend voor een of meer overzeesche gebiedsdeelen gesloten, te bekrachtigen, onverminderd Onze bevoegdheid ten aanzien van andere overeenkomsten.

3. De verdragen en overeenkomsten, bedoeld in dit artikel, worden zoo spoedig mogelijk aan de Staten-Generaal medegedeeld; zij worden in het *Staatsblad* en in het overeenkomstige officieele publicatieblad van het betrokken gebiedsdeel geplaatst, wat de verdragen betreft nadat zij zijn bekrachtigd.

Artikel 25.

1. Wij kunnen voor de overzeesche gebiedsdeelen, tot afweer van nadeelige gevolgen van beperkende bepalingen door vreemde Mogendheden getroffen ten aanzien van het internationale betalingsverkeer, verder bij algemeenen maatregel van bestuur alle wenschelijke regelen stellen, daaronder begrepen regelen ter uitvoering van en met het oog op verdragen.

2. Het bepaalde bij de artikelen 20, lid 1 en lid 2, 21 en 22 vindt te dezen toepassing.

§ XII. *Slotbepalingen.*

Artikel 26.

De wet van 25 Juli 1932, *Staatsblad* n°. 375, is ingetrokken.

Artikel 27.

Deze wet treedt in werking op een door Ons te bepalen tijdstip, dat voor verschillende artikelen verschillend kan worden gesteld.

Artikel 28.

Deze wet kan worden aangehaald als „Wet Internationaal Betalingsverkeer 1934".

Lasten en bevelen, dat deze in het *Staatsblad* zal worden geplaatst, en dat alle Ministerieele Departementen, Autoriteiten, Colleges en Ambtenaren, wie zulks aangaat, aan de nauwkeurige uitvoering de hand zullen houden.

Gegeven ten Paleize het Loo, den 14den November 1934.

WILHELMINA.

De Minister van Economische Zaken,
STEENBERGHE.

De Minister van Buitenlandsche Zaken,
DE GRAEFF.

De Minister van Financiën,
OUD.

De Minister van Staat,
Minister van Koloniën,
H. COLIJN.

Uitgegeven den *zestienden* November 1934.

De Minister van Justitie,
VAN SCHAIK.

Heeft de opneming daarvan in het *Publicatieblad* bevolen.

Gedaan te Willemstad, den 15den Januari 1935.

VAN SLOBBE.

De wnd. Gouvernements-Secretaris,

R. BOSKALJON.

Uitgegeven den 15den Januari 1935.
De wnd. Gouvernements-Secretaris,
R. BOSKALJON.

WIJ WILHELMINA, BIJ DE GRATIE GODS, KONINGIN DER NEDERLANDEN, PRINSES VAN ORANJE-NASSAU, ENZ., ENZ., ENZ.

Gezien het op 8 Maart 1933 te *Londen* tusschen *Nederland* en *Estland* gesloten verdrag, betreffende uitlevering en rechterlijken bijstand in strafzaken, van welk verdrag een afdruk en eene vertaling bij dit besluit zijn gevoegd;

Overwegende, dat de akten van bekrachtiging van dat verdrag op 5 Januari 1934 te *Londen* zijn uitgewisseld;

Overwegende mede, dat het verdrag, overeenkomstig artikel 18, voor het Rijk in *Europa* zal in werking treden op 6 Maart 1934;

Op de voordracht van Onzen Minister van Buitenlandsche Zaken van den 23sten Februari 1934, Directie van het Protocol, n°. 6760;

Hebben goedgevonden en verstaan:

meergenoemd verdrag, alsmede de vertaling daarvan, te doen bekend maken door de plaatsing van dit besluit in het *Staatsblad*.

Onze Ministers, Hoofden van Departementen van Algemeen

Bestuur, zijn, ieder voor zooveel hem aangaat, belast met de uitvoering van hetgeen ten deze wordt vereischt.

's-Gravenhage, den 27sten Februari 1934.

WILHELMINA.

De Minister van Buitenlandsche Zaken,
DE GRAEFF.

Uitgegeven den *tweeden* Maart 1934.

De Minister van Justitie,
VAN SCHAIK.

Convention d'extradition et d'assistance judiciaire en matière penale entre les Pays-Bas et l'Estonie.

SA MAJESTE LA REINE DES PAYS-BAS

et

LE CHEF DE LA REPUBLIQUE D'ESTONIE,

ayant résolu d'un commun accord de conclure une convention d'extradition et d'assistance judiciaire en matière pénale,

ont nommé à cet effet pour leurs plénipotentiaires, savoir:

Sa Majesté la Reine des Pays-Bas:

Jonkheer R. DE MAREES VAN SWINDEREN, Son Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire;

le Chef de la République d'Estonie:

Monsieur O. KALLAS, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire d'Estonie;

lesquels, après s'être communiqué leurs pleins pouvoirs, trouvés en bonne et due forme, sont convenus des articles suivants:

Article premier.

Le Gouvernement des Pays-Bas et le Gouvernement d'Estonie s'engagent à se livrer réciproquement, suivant les règles déterminées par les articles suivants, à l'exception de leurs propres nationaux, les individus condamnés ou prévenus à raison d'un des faits énumérés à l'article 2, commis hors du territoire de l'Etat auquel l'extradition est demandée, si le fait commis, selon la législation l'Etat requis, est compris également dans les faits punissablés énumérés ci-après. L'extradition d'un sujet d'un tiers Etat pourra être refusée au cas où cet Etat est en guerre avec l'Etat requérant.

Néanmoins, lorsque le fait motivant la demande d'extradition, aura été commis hors du territoire du Gouvernement requérant,

il ne sera donné suite à cette demande que si la législation du pays requis autorise la poursuite des mêmes infractions commises hors de son territoire.

Article 2.

Les faits punissables qui pourront donner lieu à une demande d'extradition, sont les suivants:

1°. *a.* attentat contre la vie ou la liberté du Roi, de la Reine régnante, du Régent, du Chef d'Etat ou d'un autre Chef d'un Etat ami, ou entrepris dans le dessein de les rendre incapables de régner ou de gouverner;

b. attentat contre la vie ou la liberté de la Reine non regnante, de l'héritier présomptif du trône ou d'un membre de la famille souveraine;

2°. meurtre ou assassinat, meurtre ou assassinat commis sur un enfant;

3°. menaces, faites par écrit et sous une condition déterminée;

4°. avortement, procuré par la femme enceinte ou par d'autres;

5°. coups portés ou blessures faites volontairement avec préméditation, ayant causé une maladie paraissant incurable, une incapacité permanente de travail personnel, la perte de l'usage absolu d'un organe, une mutilation grave ou la mort sans intention de la donner;

6°. viol; attentat à la pudeur; le fait d'avoir, en dehors du mariage, un commerce charnel avec une fille ou une femme au dessous de l'âge de quatorze ans, ou avec une femme au dessus de cet âge, lorsque le coupable sait qu'elle est évanouie ou sans connaissance; actes d'immoralité, lorsque le coupable sait que la personne avec laquelle il les commet, est évanouie ou sans connaissance, ou lorsque cette personne n'a pas atteint l'âge de quatorze ans; excitation d'une personne au dessous de cet âge à commettre ou à subir des actes d'immoralité ou à avoir, en dehors du mariage, un commerce charnel avec un tiers; la débauche commise par une personne d'âge majeure avec un mineur du même sexe; la débauche commise avec des personnes qui sont placées sous la garde ou sous l'autorité de l'auteur; la traite des femmes et la traite des mineurs du sexe masculin;

7°. excitation de mineurs à la débauche et tout acte ayant pour objet de favoriser la débauche de mineurs;

8°. bigamie;

9°. enlèvement, resel, suppression, substitution ou supposition d'un enfant;

10°. enlèvement de mineurs;

11°. tous les faits frauduleux de fabrication ou d'altération de monnaie, quel que soit le moyen employé pour produire le résultat; la mise en circulation frauduleuse de fausse monnaie; les faits, dans le but de la mettre en circulation, d'introduire dans le pays ou de recevoir ou de se procurer de la fausse monnaie, sachant qu'elle est fausse; les faits frauduleux de fabriquer, de recevoir ou de se procurer des instruments ou d'autres objets destinés par leur nature à la fabrication de fausse monnaie ou à l'altération des monnaies.

Dans la présente convention, le mot ,,monnaie'' s'entend de la monnaie-papier, y compris les billets de banque et de la monnaie métallique, ayant cours en vertu d'une loi;

12°. contrefaçon ou falsification de timbres et de marques de l'Etat ou de timbres, qui y sont assimilés à cet égard, ou de marques d'ouvrier exigées par la loi;

13°. faux en écriture et usage fait à dessein de l'écriture fausse ou falsifiée;

14°. faux serment;

15°. corruption de fonctionnaires publics; concussion, détournement commis par des fonctionnaires ou par ceux qui sont considérés comme tels;

16°. incendie allumé à dessein, lorsqu'il peut en résulter un danger commun pour des biens ou un danger de mort pour autrui; incendie allumé dans le dessein de se procurer ou de procurer à un tiers un profit illégal au détriment de l'assureur ou du porteur légal d'un contract à la grosse;

17°. destruction illégale commise à dessein d'un édifice appartenant en tout ou en partie à un autre ou d'un édifice ou d'une construction lorsqu'il peut en résulter un danger commun pour des biens ou un danger de mort pour autrui;

18°. actes de violence commis en public, à forces réunies, contre des personnes ou des biens;

19°. le fait illégal commis à dessein de faire couler à fond, de faire échouer, de détruire, de rendre impropre à l'usage ou de détériorer un navire, lorsqu'il peut en résulter un danger pour autrui;

20°. émeute et insurbordination des passagers à bord d'un navire contre le capitaine et des gens de l'équipage contre leurs supérieurs;

21°. le fait commis à dessein d'avoir mis en péril un convoi sur un chemin de fer;

22°. vol;

23°. escroquerie;

24°. abus d'un blanc-seing;

25°. détournement;

26°. banqueroute frauduleuse.

Sont comprises dans les qualifications précédentes la tentative et la complicité, lorsqu'elles sont punissables d'après la législation du pays auquel l'extradition est demandée.

L'extradition ne sera accordée pour les faits ci-dessus énumérés que s'ils entraînent dans les deux pays contractants une peine maximum d'un an d'emprisonnement au moins.

Article 3.

L'extradition n'aura pas lieu:

1°. lorsque le fait a été commis dans un pays tiers et que le Gouvernement de ce pays requiert l'extradition;

2°. aussi longtemps, que l'individu réclamé est poursuivi pour le même fait dans le pays, auquel l'extradition est demandée, ou si à raison de ce fait il y a été définitivement condamné, absous ou acquitté;

3°. si, d'après les lois du pays auquel l'extradition est demandée, la prescription de l'action ou de la peine est acquise avant l'arrestation de l'individu réclamé, ou, l'arrestation n'ayant pas encore en lieu, avant qu'il n'ait été cité devant le tribunal pour être entendu.

Article 4.

Si l'individu réclamé est poursuivi ou subit une peine pour une infraction autre que celle qui a donné lieu à la demande

d'extradition, son extradition ne sera accordée qu'après la fin de la poursuite dans le pays auquel l'extradition est démandée, et, en cas de condamnation, qu'après qu'il aura subi sa peine ou qu'il aura été gracié. Toutefois, afin de comparaître devant les tribunaux du pays requérant, un individu rèclamé pourra être livré temporairement à la condition qu'il sera renvoyé aussitôt que la poursuite sera finie.

Article 5.

Il est expressément stipulé que l'individu extradé ne pourra être ni poursuivi ni puni, dans le pays auquel l'extradition a été accordée, pour un fait punissable quelconque non prévu par la présente convention et antérieur à son extradition, et, sans le consentement de celui qui a accordé l'extradition, ni poursuivi ni puni pour un fait prèvu par la présente convention et antérieur à son extradition autre que celui ayant motivé l'extradition, ni extradé à un Etat tiers, à moins qu'il n'ait eu en tout cas la pleine liberté de quitter de nouveau le pays susdit pendant un mois après avoir été jugé, et, en cas de condamnation, après avoir subi sa peine ou après avoir été gracié.

Article 6.

Les dispositions de la présente convention ne sont point applicables aux délits politiques. Il appartiendra à l'Etat saisi de la demande d'extradition de décider si un délit est à considérer comme ayant un caractère politique. La personne qui a été extradée à raison de l'un des faits de droit commun mentionnés à l'article 2, ne peut, par conséquent, en aucun cas, être poursuivie et punie dans l'Etat auquel l'extradition a été accordée, à raison d'un délit politique commis par elle avant l'extradition, ni à raison d'un fait connexe à un semblable délit politique.

Article 7.

L'extradition sera demandée par la voie diplomatique et ne sera accordée que sur la production de l'original ou d'une expédition authentique, soit d'un jugement de condamnation, soit d'une ordonnance de mise en accusation ou de renvoi devant la justice répressive avec mandat d'arrêt, délivré dans les formes prescrites par la législation de l'Etat qui fait la demande, et indiquant suffisamment le fait dont il s'agit, pour mettre l'Etat requis à même de juger s'il constitue, d'après sa législation, un cas prévu par la présente convention, ainsi que la disposition

pénale qui lui est applicable. Les pièces qui ne sont pas rédigées en langue française, devront être accompagnées d'une traduction française.

Article 8.

Les objets saisis en la possession de l'individu réclamé seront livrés à l'Etat requérant, si l'autorité compétente de l'Etat requis en a ordonné la remise.

Article 9.

En attendant la demande d'extradition par la voie diplomatique, l'arrestation provisoire de l'individu, dont l'extradition peut être requise aux termes de la présente convention, pourra être demandée :

du côté des Pays-Bas par tout officier de justice ou tout juge d'instruction (juge commissaire);

du côté de l'Estonie par les préfets de police et les commissaires de police criminelle.

L'arrestation provisoire est soumise aux formes et aux règles prescrites par la législation du pays auquel la demande est faite.

Article 10.

L'étranger arrêté provisoirement, aux termes de l'article précédent, sera, à moins que son arrestation ne doive être maintenue pour un autre motif, mis en liberté, si dans le délai de vingt jours après la date du mandat d'arrestation provisoire, la demande d'extradition par la voie diplomatique, avec remise des documents prescrits par la présente convention, n'a pas été faite.

Article 11.

Lorsque dans la poursuite d'une affaire pénale non-politique, un des Gouvernements jugera nécessaire l'audition de témoins dans l'autre Etat, une commission rogatoire sera envoyée à cet effet par la voie diplomatique, et il y sera donné suite, en observant les lois du pays, où les témoins seront invités à comparaître. En cas d'urgence toutefois une commission rogatoire pourra être directement adressé par l'autorité judiciaire dans l'un des Etats à l'autorité judiciaire dans l'autre Etat.

Toute commission rogatoire, ayant pour but de demander une audition de témoins, devra être accompagnée d'une traduction française.

Article 12.

Si dans une cause pénale non-politique la comparution personnelle d'un témoin dans l'autre pays est nécessaire ou désirée, son Gouvernement l'engagera à se rendre à l'invitation qui lui sera faite et en cas de consentement, il lui sera accordée des frais de voyage et de séjour, d'après les tarifs et règlements en vigueur dans le pays où l'audition devra avoir lieu, sauf le cas où le Gouvernement requerant estimera devoir allouer au témoin une plus forte indemnité.

Aucun témoin, quelle que soit sa nationalité, qui, cité dans l'un des deux pays, comparaîtra volontairement devant les juges de l'autre pays, ne pourra y être poursuivi ou détenu pour des faits ou condamnations criminels antérieurs, ni sous prétexte de complicité dans les faits objets du procès où il figurera comme témoin.

Ce témoin perdra toutefois cet avantage s'il ne quitte pas de son propre gré le territoire de l'Etat requérant dans une semaine du moment où sa présence devant les instances judiciaires n'était plus nécessaire.

Article 13.

Lorsque dans une cause pénale non-politique la confrontation de criminels, détenus dans l'autre Etat, ou bien la communication de pièces à conviction ou de documents, qui se trouveraient entre les mains des autorités de l'autre pays, sera jugée utile ou nécessaire, la demande en sera faite par la voie diplomatique, et l'on y donnera suite à moins de considérations spéciales qui s'y opposent, et sous l'obligation de renvoyer les criminels et les pièces dans le plus bref délai possible.

Article 14.

Le transit, à travers le territoire de l'un des Etats contractants, d'un individu livré par une tierce Puissance à l'autre partie et n'appartenant pas au pays du transit, sera accordé sur la simple production, en original ou en expédition authentique, de l'un des actes de procédure mentionnés à l'article 7, pourvu que le fait servant de base à l'extradition soit compris dans la présente convention et ne rentre pas dans les prévisions des articles 3 et 6, et que le transport ait lieu, quant à l'escorte, avec le concours de fonctionnaires du pays qui a autorisé le transit sur son territoire.

Les frais du transit seront à la charge de l'Etat requérant.

Article 15.

Les Gouvernements respectifs renoncent de part et d'autre à toute réclamation pour la restitution des frais d'entretien, de transport et autres, qui pourraient résulter, dans les limites de leurs territoires respectifs, de l'extradition des prévenus, accusés ou condamnés ainsi que de ceux résultant de l'exécution des commissions rogatoires, du transport et du renvoi des criminels à confronter, et de l'envoi et de la restitution des pièces à conviction ou des documents.

Au cas où le transport par mer serait jugé préférable, l'individu à extrader sera conduit au port que désignera l'agent diplomatique ou consulaire du Gouvernement requérant, aux frais duquel il sera embarqué.

Article 16.

Les deux Gouvernements s'engagent à se communiquer réciproquement, et sans restitution de frais toutes les sentences de condamnations ayant obtenu force de chose jugée, par rapport à des faits punissables de toute sorte, à l'exception des contraventions, prononcées par la Justice d'un des deux Etats contre des ressortissants de l'autre Etat.

Cette communication sera effectuée moyennant l'envoi, par la voie diplomatique, au Gouvernement du pays, auquel appartient le condamné, d'une expédition authentique ou d'un extrait de la décision définitive ou d'un extrait du casier judiciaire, accompagné d'une traduction française, si ladite pièce est rédigée en une autre langue.

Article 17.

Les stipulations de la présente convention seront applicables également aux Indes néerlandaises, au Surinam et à Curaçao, sauf l'observation des dispositions à établir ultérieurement par des notes à échanger entre les deux Etats et dont la nécessité pourrait s'imposer par la législation en vigueur dans ces territoires d'outremer.

Les modalités des demandes prévues par le présent traité et émanant des autorités de ces territoires ou adressées à celles-ci, seront également réglées par ces notes. Par dérogation à l'article 10 le délai pour la mise en liberté sera de trois mois.

Article 18.

La présente convention sera ratifiée et elle entrera en vigueur le soixantième jour après l'échange des ratifications qui aura lieu à Londres.

Elle ne sera exécutoire dans les territoires du Royaume des Pays-Bas, situés hors de l'Europe, visés à l'article 17, qu'à la date à fixer dans les notes à échanger selon cet article.

Article 19.

Chacune des Parties contractantes pourra en tout temps dénoncer la présente convention, en prévenant l'autre partie de son intention six mois à l'avance.

En foi de quoi les plénipotentiaires respectifs ont signé la présente convention et y ont apposé leurs cachets.

Fait, en double expédition, à Londres, le 8 mars 1933.

(*L.S.*) R. de Marees van Swinderen.

(*L.S.*) O. Kallas.

Verdrag betreffende uitlevering en rechterlijken bijstand in strafzaken tusschen Nederland en Estland.

Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden

en

het Hoofd van de Republiek Estland:

in gemeenschappelijk overleg overeengekomen zijnde een verdrag betreffend uitlevering en rechterlijken bijstand in strafzaken te sluiten,

hebben te dien einde tot Hunne gevolmachtigden benoemd, te weten:

Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden:

Jonkheer R. DE MAREES VAN SWINDEREN, Hoogstderzelver buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister;

het Hoofd van de Republiek Estland:

den heer O. KALLAS, buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister van Estland;

die, na elkander hunne volmachten te hebben medegedeeld en deze in goede orde te hebben bevonden, omtrent de volgende artikelen zijn overeengekomen:

Artikel 1.

De Regeering van Nederland en de Regeering van Estland verbinden zich aan elkander uit te leveren, volgens de bij de volgende artikelen vastgestelde regelen, met uitzondering van hare eigen onderdanen, de personen die veroordeeld of verdacht zijn wegens een der in artikel 2 vermelde feiten, gepleegd buiten het grondgebied van den Staat aan welken de uitlevering wordt gevraagd, indien het gepleegde feit, naar de wetgeving van den aangezochten Staat, eveneens valt onder de hierna vermelde strafbare feiten. De uitlevering van een onderdaan van een derden Staat kan geweigerd worden wanneer die Staat in oorlog is met den aanvragenden Staat.

Indien evenwel het aan de uitleveringsaanvraag ten grondslag liggende feit begaan is buiten het grondgebied van de aanvragende Regeering, zal aan deze aanvraag slechts gevolg worden gegeven wanneer de wetgeving van het aangezochte land vervolging van dezelfde strafbare feiten, buiten zijn grondgebied begaan, toelaat.

Artikel 2.

De strafbare feiten die aanleiding kunnen geven tot eene uitleveringsaanvraag, zijn de volgende:

1°. *a.* aanslag op het leven of de vrijheid van den Koning, van de regeerende Koningin, van den Regent, van het Hoofd van den Staat of van een ander Hoofd van een bevrienden Staat, of een aanslag ondernomen met het oogmerk hen tot regeeren of besturen ongeschikt te maken;

b. aanslag op het leven of de vrijheid van de niet-regeerende Koningin, van den vermoedelijken troonopvolger of van een lid van het Vorstelijk Huis;

2°. doodslag of moord; kinderdoodslag of kindermoord;

3°. bedreigingen, schriftelijk en onder eene bepaalde voorwaarde gedaan;

4°. het opzettelijk veroorzaken van de afdrijving der vrucht van eene vrouw door haar zelve of door anderen;

5°. opzettelijk met voorbedachten rade toegebrachte slagen of verwondingen, die eene klaarblijkelijk ongeneeslijke ziekte, eene voortdurende ongeschiktheid tot persoonlijken arbeid, het verlies van het algeheel gebruik van een lichaamsdeel, een zware verminking of den dood zonder dien te hebben willen veroorzaken, ten gevolge hebben;

6°. verkrachting; feitelijke aanranding van de eerbaarheid; het feit van buiten echt vleeschelijke gemeenschap hebben met een meisje of eene vrouw beneden den leeftijd van veertien jaren of met eene vrouw boven dien leeftijd, wanneer de schuldige weet dat zij in staat van bewusteloosheid of onmacht verkeert; ontuchtige handelingen, wanneer de schuldige weet dat de persoon met welke hij ze pleegt, in staat van bewusteloosheid of onmacht verkeert, of wanneer die persoon den leeftijd van veertien jaren niet heeft bereikt; opwekking van een persoon beneden dien leeftijd tot het plegen of dulden van ontuchtige handelingen of tot vleeschelijke gemeenschap met een derde

buiten echt; ontucht gepleegd door een meerderjarig persoon met een minderjarige van hetzelfde geslacht; ontucht gepleegd met personen die onder de hoede of onder het gezag van den dader gesteld zijn; de handel in vrouwen en de handel in minderjarigen van het mannelijk geslacht;

7°. opwekking van minderjarigen tot ontucht en iedere daad welke ten doel heeft de ontucht van minderjarigen te begunstigen;

8°. dubbel huwelijk;

9°. oplichting, wegvoering, verberging, wegmaking of onderschuiving van een kind;

10°. oplichting of wegvoering van minderjarigen;

11°. iedere bedriegelijke vervaardiging of verandering van munt, welk middel ook gebezigd moge zijn om het resultaat te verkrijgen; het bedriegelijk in omloop brengen van valsche munt; het binnen het land invoeren of het ontvangen of zich verschaffen van valsche munt, waarvan men weet dat zij valsch is, teneinde deze in omloop te brengen; het bedriegelijk vervaardigen, ontvangen of zich verschaffen van werktuigen of andere voorwerpen, welke naar hun aard bestemd zijn voor de vervaardiging van valsche munt of voor de verandering van munt.

In dit verdrag wordt onder het woord ,,munt'' verstaan papiergeld, waaronder begrepen bankbiljetten, en metalen geld, welke wettig betaalmiddel zijn;

12°. het namaken of vervalschen van zegels en Rijksmerken of van te dezen opzichte daarmede gelijk te stellen zegels of van meesterteekenen die door de wet worden gevorderd;

13°. valschheid in geschriften en het met opzet gebruik maken van het valsche of vervalschte geschrift;

14°. meineed;

15°. omkooping van openbare ambtenaren, knevelarij, verduistering door ambtenaren of daarmede gelijkgestelden;

16°. opzettelijke brandstichting, indien daarvan gemeen gevaar voor goederen of levensgevaar voor een ander te duchten is; brandstichting met het oogmerk om zich of een ander, ten nadeele van den verzekeraar of van den wettigen houder van een bodemerijbrief, wederrechtelijk te bevoordeelen;

17°. opzettelijke en wederrechtelijke vernieling van een gebouw, hetwelk in zijn geheel of gedeeltelijk aan een ander toebehoort of van een gebouw of getimmerte, indien daarvan gemeen gevaar voor goederen of levensgevaar voor een ander te duchten is;

18°. openlijk geweld met vereenigde krachten tegen personen of goederen;

19°. het opzettelijk en wederrechtelijk doen zinken of doen stranden, vernielen, onbruikbaar maken of beschadigen van een vaartuig, indien daarvan levensgevaar voor een ander te duchten is;

20°. muiterij en verzet van passagiers aan boord van een schip tegen den schipper en van mindere schepelingen jegens hunne meerderen in rang;

21°. het opzettelijk doen ontstaan van gevaar voor een spoortrein;

22°. diefstal;

23°. oplichting;

24°. misbruik van eene handteekening in blanco;

25°. verduistering;

26°. bedriegelijke bankbreuk.

Onder de voorgaande benamingen zijn begrepen de poging en de medeplichtigheid, voorzoover zij strafbaar gesteld zijn bij de wetgeving van het land, aan hetwelk de uitlevering wordt gevraagd.

De uitlevering zal voor de bovengenoemde feiten slechts worden toegestaan, indien in de beide verdragsluitende landen daarop eene maximum-straf van minstens een jaar gevangenis is gesteld.

Artikel 3.

De uitlevering zal niet plaats hebben:

1°. indien het feit begaan is in een derden Staat en de Regeering van dien Staat de uitlevering aanvraagt;

2°. zoolang de opgeëischte persoon voor hetzelfde feit wordt vervolgd in den Staat, aan welken de uitlevering wordt aangevraagd, of indien hij er, wegens dat feit, onherroepelijk is veroordeeld, ontslagen van rechtsvervolging of vrijgesproken;

3°. indien, naar de wetgeving van den Staat aan welken de uitlevering wordt gevraagd, de vervolging of de opgelegde straf verjaard is vóór de aanhouding van den opgeëischten persoon, of, zoo nog geen aanhouding heeft plaats gehad, vóórdat deze voor de rechtbank is gedagvaard om gehoord te worden.

Artikel 4.

Indien de opgeëischte persoon vervolgd wordt of straf ondergaat wegens een ander strafbaar feit dan hetwelk tot de aanvraag om uitlevering geleid heeft, zal zijne uitlevering niet worden toegestaan dan na afloop der vervolging, ingesteld in het land waaraan de uitlevering wordt gevraagd en, ingeval van veroordeeling, nadat hij zijn straf zal hebben ondergaan of hem daarvan gratie zal zijn verleend. Nochtans zal een opgeëischte persoon, teneinde voor den rechter van het aanvragende land te verschijnen, tijdelijk kunnen worden uitgeleverd onder gehoudenheid dat hij zal teruggezonden worden zoodra de vervolging geëindigd is.

Artikel 5.

Uitdrukkelijk wordt bepaald dat de uitgeleverde persoon niet zal mogen worden vervolgd noch gestraft in het land waaraan de uitlevering is toegestaan, wegens eenig strafbaar feit niet in het tegenwoordig verdrag voorzien en vóór zijne uitlevering gepleegd, noch, zonder de toestemming der Regeering die de uitlevering heeft toegestaan, vervolgd of gestraft wegens een feit voorzien in het tegenwoordig verdrag en vóór zijne uitlevering gepleegd anders dan dat waarvoor de uitlevering heeft plaas gehad, noch uitgeleverd aan een derden Staat, tenzij hij in elk geval volle vrijheid gehad hebbe het eerstgenoemde land weder te verlaten gedurende een maand nadat de tegen hem ingestelde vervolging zal zijn afgeloopen en, ingeval van veroordeeling, een maand nadat hij de hem opgelegde straf zal hebben ondergaan of hem daarvan gratie zal zijn verleend.

Artikel 6.

De bepalingen van het tegenwoordig verdrag zijn niet toepasselijk op staatkundige misdrijven. De Staat, tot welken eene aanvraag om uitlevering is gericht, zal te beslissen hebben of een misdrijf als van staatkundigen aard te beschouwen is. Hij die wegens een der in artikel 2 genoemde gemeene feiten is uitgeleverd, kan derhalve in geen geval vervolgd en gestraft worden in den Staat waaraan de uitlevering is toegestaan, wegens

een staatkundig misdrijf door hem gepleegd vóór de uitlevering, noch wegens een feit met zoodanig staatkundig misdrijf samenhangende.

Artikel 7.

De uitlevering zal worden aangevraagd langs diplomatieken weg en alleen toegestaan worden op vertoon van het oorspronkelijke of van een gewaarmerkt afschrift, hetzij van een vonnis van veroordeeling, hetzij van eene beschikking tot in staat van beschuldiging stelling of van eene beschikking waarbij rechtsingang is verleend met bevel tot gevangenneming, afgegeven in de vormen voorgeschreven door de wetgeving van den Staat, die de aanvrage doet, en waarbij het feit waarvan sprake is op zoodanige wijze wordt omschreven dat de aangezochte Staat in staat zij te beoordeelen of het, volgens zijne wetgeving, een geval daarstelt in het tegenwoordig verdrag voorzien, alsmede vermeldende de op het feit toepasselijke strafbepaling. De stukken, die niet in de Fransche taal zijn gesteld, moeten van eene Fransche vertaling vergezeld zijn.

Artikel 8.

De op en bij den opgeëischten persoon in beslag genomen voorwerpen zullen aan den aanvragenden Staat worden overgegeven, indien de bevoegde macht van den aangezochten Staat de overgave daarvan heeft bevolen.

Artikel 9.

In afwachting van de aanvrage om uitlevering langs diplomatieken weg, zal de voorloopige aanhouding van den persoon wiens uitlevering volgens het tegenwoordig verdrag kan gevraagd worden, kunnen worden verzocht:

van de zijde van Nederland door elken officier van justitie of elken rechter van instructie (rechter-commissaris);

van de zijde van Estland door de politieprefecten en de commissarissen van crimineele politie.

De voorloopige aanhouding is onderworpen aan de vormen en regelen voorgeschreven door de wetgeving van den Staat waaraan de aanvrage wordt gedaan.

Artikel 10.

De vreemdeling, voorloopig aangehouden volgens de bepalingen van het voorgaand artikel, zal, tenzij zijne aanhouding

wegens eene andere reden gehandhaafd behoort te worden, in vrijheid worden gesteld, indien binnen den termijn van twintig dagen na de dagteekening van het bevel van voorloopige aanhouding, de aanvrage tot uitlevering langs diplomatieken weg, met overlegging der bescheiden, voorgeschreven door het tegenwoordig verdrag, niet is gedaan.

Artikel 11.

Wanneer bij vervolging wegens een gemeen misdrijf eene der Regeeringen het hooren van getuigen, die zich in den anderen Staat bevinden, noodig oordeelt, zal daartoe eene rogatoire commissie langs diplomatieken weg gezonden worden en zal daaraan gevolg gegeven worden met inachtneming der wetten van het land, waar de getuigen zullen worden uitgenoodigd te verschijnen. Echter zal, in spoedeischende gevallen, eene rogatoire commissie rechtstreeks door de rechterlijke overheid van den eenen Staat aan de rechterlijke overheid van den anderen Staat gezonden kunnen worden.

Elke rogatoire commissie tot aanvrage van een getuigenverhoor zal van eene Fransche vertaling vergezeld moeten zijn.

Artikel 12.

Indien in eene strafzaak een gemeen misdrijf betreffende, de persoonlijke verschijning van een getuige in het andere land noodig is of verlangd wordt, zal zijne Regeering hem verzoeken aan de tot hem te richten uitnoodiging gevolg te geven en, in geval hij daaraan voldoet, zullen hem reis- en verblijfkosten worden toegekend volgens de tarieven en reglementen van kracht in het land, waar het verhoor zal moeten plaats hebben, behoudens het geval dat de aanvragende Regeering het noodig zal achten eene hoogere vergoeding aan den getuige toe te kennen.

Een getuige van welke nationaliteit ook, die in een van beide Staten opgeroepen, vrijwillig voor de rechters van den anderen Staat verschijnt, zal aldaar niet kunnen worden vervolgd of aangehouden wegens vroeger door hem begane strafbare feiten of tegen hem uitgesproken strafrechterlijke veroordeelingen zelfs niet onder voorwendsel van medeplichtigheid aan de feiten die het onderwerp uitmaken van het geding, waarin hij als getuige optreedt.

Zulk een getuige zal echter dat voorrecht verliezen als hij niet uit eigen beweging het grondgebied van den aanvragenden Staat

verlaten heeft binnen een week nadat zijne tegenwoordigheid voor de gerechtelijke overheden niet meer noodig was.

Artikel 13.

Wanneer in eene strafzaak een gemeen misdrijf betreffende, de confrontatie van misdadigers, gedetineerd in den anderen Staat, of wel de mededeeling van overtuigingsstukken of van bescheiden, welke zich in handen bevinden der autoriteiten van het andere land, nuttig of noodig zal worden geoordeeld, zal de daartoe strekkende aanvraag langs diplomatieken weg geschieden en zal daaraan gevolg gegeven worden, tenzij er bijzondere redenen mochten bestaan die er zich tegen verzetten, en onder gehoudenheid tot terugzending van de misdadigers en van de stukken binnen den kortst mogelijken tijd.

Artikel 14.

De doorvoer over het grondgebied van een der contracteerende Staten, van een door eene derde Mogendheid aan de andere Partij uitgeleverd persoon niet behoorende tot het land door hetwelk de doorvoer plaats heeft, zal worden toegestaan op het eenvoudig vertoon, hetzij van het oorspronkelijke, hetzij van een gewaarmerkt afschrift, van een der stukken genoemd in artikel 7, mits het feit, waarop de uitlevering gegrond is, in het tegenwoordig verdrag vermeld zij en niet valle onder de bepalingen van de artikelen 3 en 6 en mits de doorvoer wat het geleide betreft, geschiede met medewerking van beambten van het land dat den doorvoer over zijn grondgebied heeft toegestaan.

De kosten van doorvoer zullen ten laste komen van den aanvragenden Staat.

Artikel 15.

De wederzijdsche Regeeringen doen over en weder afstand van alle aanvrage om terugbetaling van de kosten van onderhoud, van vervoer en andere die, binnen de grenzen van haar wederzijdsch grondgebied, zouden kunnen voortvloeien uit de uitlevering van verdachten, in staat van beschuldiging gestelden of veroordeelden, evenals van die voortvloeiende uit de tenuitvoerlegging van rogatoire commissiën, uit het vervoer en de terugzending van misdadigers ter confrontatie en uit de toezending en terugzending der overtuigingsstukken of der bescheiden.

Ingeval het vervoer over zee verkieslijk mocht worden geacht, zal de uit te leveren persoon worden overgebracht naar de

haven, aan te wijzen door den diplomatieken of consulairen agent van den aanvragenden Staat, op wiens kosten hij zal worden ingescheept.

Artikel 16.

De beide Regeeringen verbinden zich elkander wederkeerig, zonder vergoeding van kosten, mede te deelen alle veroordeelingen die in kracht van gewijsde zijn gegaan, betreffende strafbare feiten van allen aard, met uitzondering van overtredingen, uitgesproken door de Justitie van een der beide Staten tegen onderdanen van den anderen Staat.

Deze mededeeling zal geschieden door toezending, langs diplomatieken weg, aan de Regeering van het land waartoe de veroordeelde behoort, van een gewaarmerkt afschrift van of van een uittreksel uit de onherroepelijke beslissing of van een uittreksel uit het strafregister, welke van een Fransche vertaling vergezeld moeten zijn indien het stuk in eene andere taal gesteld is.

Artikel 17.

De bepalingen van het tegenwoordig verdrag zullen eveneens toepasselijk zijn op Nederlandsch-Indië, Suriname en Curaçao, behoudens inachtneming van de bepalingen die later zullen worden vastgesteld bij tusschen de beide Staten te wisselen nota's en waarvan de noodzakelijkheid zou kunnen voortvloeien uit de in die overzeesche gebieden van kracht zijnde wetgeving.

De wijze waarop aanvragen voorzien bij dit verdrag en uitgaande van de overheden van die gewesten of tot hen gericht, zullen gedaan worden, zal eveneens bij die nota's worden geregeld. Met afwijking van artikel 10 zal de termijn voor de invrijheidstelling drie maanden zijn.

Artikel 18.

Het tegenwoordig verdrag zal worden bekrachtigd en zal in werking treden den zestigsten dag na de uitwisseling der bekrachtigingsoorkonden, die te Londen zal plaats hebben.

Het zal eerst van kracht zijn in de buiten Europa gelegen gewesten van het Koninkrijk der Nederlanden, bedoeld in artikel 17, op den dag die in de volgens dat artikel te wisselen nota's zal worden vastgesteld.

Artikel 19.

Elk der verdragsluitende Partijen zal te allen tijde het tegenwoordig verdrag kunnen opzeggen, door de andere Partij zes maanden te voren van zijn voornemen kennis te geven.

Ten blijke waarvan de wederzijdsche gevolmachtigden het tegenwoordig verdrag hebben geteekend en van hun zegel voorzien.

Gedaan, in tweevoud, te Londen, den 8 Maart 1933.

(L.S.) R. DE MAREES VAN SWINDEREN.

(L.S.) O. KALLAS.

WIJ WILHELMINA, BIJ DE GRATIE GODS, KONINGIN DER NEDERLANDEN, PRINSES VAN ORANJE-NASSAU, ENZ., ENZ., ENZ.

Gezien Ons Besluit van 27 Februari 1934 (*Staatsblad* n°. 82), bepalende de bekendmaking in het *Staatsblad* van het op 8 Maart 1933 te *Londen* tusschen *Nederland* en *Estland* gesloten verdrag, betreffende uitlevering en rechterlijken bijstand in strafzaken;

Overwegende, dat overeenkomstig de artikelen 17 en 18 van genoemd verdrag op 31 Augustus en 5 September 1934 tusschen Onzen Gezant te *Kopenhagen* en den Minister van Buitenlandsche Zaken van *Estland* de nota's zijn gewisseld, waarbij bepalingen zijn vastgesteld nopens de toepasselijkheid van het verdrag op de buiten *Europa* gelegen gebiedsdeelen van het Koninkrijk der *Nederlanden*, van welke nota's een afdruk en eene vertaling bij dit Besluit zijn gevoegd:

Overwegende mede, dat vermeld verdrag, ingevolge bovenbedoelde bepalingen, op 5 December 1934 voor *Nederlandsch-Indië*, *Suriname* en *Curaçao* zal in werking treden;

Op de voordracht van Onzen Minister van Buitenlandsche Zaken van den 16den November 1934, Directie van het Protocol, n°. 36717;

Hebben goedgevonden en verstaan:

meergenoemde nota's, alsmede de vertaling daarvan, te doen bekend maken door de plaatsing van dit Besluit in het *Staatsblad*.

Onze Ministers, Hoofden van Departementen van Algemeen Bestuur, zijn, ieder voor zoveel hem aangaat, belast met de uitvoering van hetgeen ten deze wordt vereischt.

Het Loo, den 21sten November 1934.

WILHELMINA.

De Minister van Buitenlandsche Zaken,
DE GRAEFF.

Uitgegeven den *dertigsten* November 1934.

De Minister van Justitie,
VAN SCHAIK.

LÉGATION
DES PAYS-BAS.

N°. 1124 Q.186.

Copenhague, le 31 août 1934.

Monsieur le Ministre,

Le Gouvernement neérlandais, désirant établir, conformément aux articles 17 et 18 de la Convention d'extradition et d'assistance judiciaire en matière pénale, conclue à Londres le 8 mars 1933 entre les Pays-Bas et l'Estonie, les dispositions concernant l'application de cette convention aux territoires du Royaume des Pays-Bas situés hors d'Europe, je suis autorisé à faire savoir à Votre Excellence que ces dispositions sont les suivantes:

1°. L'arrestation provisoire visée à l'article 9 peut être réclamée, de la part des Indes néerlandaises, sauf par les autorités indiquées à l'article 9, par toute autorité compétente pour ordonner l'arrestation provisoire („Hoofd eener Afdeeling" et „Magistraat");

2°. La convention d'extradition et d'assistance judiciaire en matière pénale, conclue à Londres, le 8 mars 1933 entre les Pays-Bas et l'Estonie, telle qu'adaptée par le présent échange de notes, entrera en vigueur pour les territoires du Royaume des Pays-Bas, situés hors d'Europe, trois mois après la date de la note de la même teneur que Votre Excellence voudra bien me faire parvenir en réponse à la présente.

Il est entendu que la présente note et la réponse par laquelle Votre Excellence me fera connaître que le Gouvernement de l'Estonie accepte les dispositions susindiquées, seront considérées comme constatant l'accord intervenu entre les deux Gouvernements dans la matière.

Veuillez agréer, Monsieur le Ministre, les assurances de ma plus haute considération.

W. L. F. C. DE RAPPARD.

Son Excellence
Monsieur le Ministre des Affaires Etrangères,
Tallinn.

MINISTÈRE DES AFFAIRES
ETRANGÈRES.

484.

Tallinn, le 5 septembre 1934.

Monsieur le Ministre,

Comme suite à votre lettre en date du 31 août 1934, N°. 1124 Q. 186, par laquelle Votre Excellence fait savoir que le Gouvernement néerlandais, désirant établir, conformément aux articles 17 et 18 de la Convention d'extradition et d'assistance judiciaire en matière pénale, conclue à Londres le 8 mars 1933 entre l'Estonie et les Pays-Bas, les dispositions suivantes concernant l'application de cette convention aux territoires du Royaume des Pays-Bas situés hors d'Europe:

1) L'arrestation provisoire visée à l'article 9 peut être réclamée, de la part des Indes néerlandaises, sauf par les autorités indiquées à l'article 9, par toute autorité compétente pour ordonner l'arrestation provisoire („Hoofd eener Afdeeling" et „Magistraat");

2) La convention d'extradition et d'assistance judiciaire en matière pénale, conclue à Londres le 8 mars 1933 entre l'Estonie et les Pays-Bas, telle qu'adaptée par le présent échange de notes, entrera en vigueur pour les territoires du Royaume des Pays-Bas, situés hors d'Europe, trois mois après la date de la présente note,

j'ai l'honneur de vous faire savoir que le Gouvernement estonien est d'accord aves les dispositions proposées par le Gouvernement néerlandais, mentionnées ci-dessus. Il est entendu, que par la lettre de Votre Excellence et par la présente note les dispositions susindiquées, seront considérées comme constatant l'accord intervenu entre les deux Gouvernements dans la matière.

M. Laretei,
Ministre adjoint a.i.

Son Excellence
Monsieur W. L. F. C. Chevalier de Rappard,
Ministre des Pays-Bas
Copenhague.

VERTALING.

GEZANTSCHAP
DER
NEDERLANDEN.

N°. 1124 Q 186.

Kopenhagen, den 31sten Augustus 1934.

Mijnheer de Minister,

Daar de Nederlandsche Regeering, overeenkomstig de artikelen 17 en 18 van het den 8sten Maart 1933 te Londen tusschen Nederland en Estland gesloten Verdrag betreffende uitlevering en rechterlijken bijstand in strafzaken, de bepalingen wenscht vast te stellen betreffende de toepasselijkheid van dit Verdrag op de buiten Europa gelegen gebiedsdeelen van het Koninkrijk der Nederlanden, ben ik gemachtigd Uwer Excellentie te doen weten, dat die bepalingen de volgende zijn:

1°. De voorloopige aanhouding bedoeld in artikel 9 kan, van Nederlandsch-Indische zijde, worden aangevraagd, behalve door de in artikel 9 aangewezen overheden, door elke overheid die bevoegd is tot het gelasten van voorloopige aanhouding („Hoofd eener Afdeeling" en „Magistraat");

2°. Het verdrag betreffende uitlevering en rechterlijken bijstand in strafzaken, gesloten te Londen den 8sten Maart 1933 tusschen Nederland en Estland, zal, zooals het is aangepast door deze notawisseling, voor de buiten Europa gelegen gebiedsdeelen van het Koninkrijk der Nederlanden, in werking treden drie maanden na de dagteekening der nota van denzelfden inhoud, die Uwe Excellentie mij wel in antwoord op de onderhavige zal willen doen toekomen.

Aan Zijne Excellentie
den Heer Minister van Buitenlandsche Zaken,
Tallinn.

Het is wel verstaan dat de onderhavige nota en het antwoord waardoor Uwe Excellentie mij zal mededeelen dat de Regeering van Estland de bovenvermelde bepalingen aanvaardt, geacht zullen worden de overeenstemming te dezer zake tusschen de beide Regeeringen vast te stellen.

Gelief, Mijnheer de Minister, de verzekering van mijn meeste hoogachting te aanvaarden.

W. L. F. C. van Rappard.

MINISTERIE
VAN
BUITENLANDSCHE ZAKEN.

484.

Tallinn, den 5den September 1934.

Mijnheer de Gezant,

Ingevolge Uw brief dd. 31 Augustus 1934, nº. 1124 Q 186, waarbij Uwe Excellentie mededeelt dat de Nederlandsche Regeering, overeenkomstig de artikelen 17 en 18 van het den 8sten Maart 1933 te Londen tusschen Estland en Nederland gesloten Verdrag tot uitlevering en rechterlijken bijstand in strafzaken, de volgende bepalingen wil vaststellen betreffende de toepasselijkheid van dat verdrag op de buiten Europa gelegen gebiedsdeelen van het Koninkrijk der Nederlanden:

1) de voorloopige aanhouding bedoeld in artikel 9 kan worden aangevraagd, van Nederlandsch-Indische zijde, behalve door de in artikel 9 aangewezen overheden, door elke overheid die bevoegd is tot het gelasten van voorloopige aanhouding (,,Hoofd eener Afdeeling" en Magistraat");

2) het verdrag betreffende uitlevering en rechterlijken bijstand in strafzaken, gesloten te Londen den 8sten Maart 1933 tusschen Estland en Nederland, zal, zooals het is aangepast door deze notawisseling, voor de buiten Europa gelegen gegebiedsdeelen van het Koninkrijk der Nederlanden, in werking treden drie maanden na de dagteekening der onderhavige nota,

heb ik de eer U te doen weten dat de Estlandsche Regeering zich vereenigt met de door de Nederlandsche Regeering voor-

Zijner Excellentie
W. L. F. C. Ridder van Rappard,
Gezant der Nederlanden
Kopenhagen.

gestelde en hierboven vermelde bepalingen. Het is wel verstaan dat door den brief van Uwe Excellentie en door de onderhavige nota de bovenvermelde bepalingen zullen geacht worden de tusschen de beide Regeeringen te dezer zake tot stand gekomen overeenstemming vast te stellen.

M. Laretei,
Waarnemend onderminister.